

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)*

*SSN Irena Gromska-Szuster*

*SSN Krzysztof Strzelczyk*

w sprawie z powództwa W. G., H. G. O., J. G., G. G., A. G. i M. G.-S.

przeciwko Republice S.(...)

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lipca 2010 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 17 lutego 2010 r., sygn. akt VI ACz (...),

**oddala zażalenie oraz wniosek strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.**

### Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w ramach postępowania zażaleniowego postanowieniem z 17 listopada 2009 r. oddalił zażalenie strony pozwanej na postanowienie Sądu pierwszej instancji o oddaleniu jej zarzutu co do niedopuszczalności drogi sądowej.

Postanowienie Sądu drugiej instancji strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną, którą tenże Sąd odrzucił postanowieniem z 17 lutego 2010 r. Sąd ten wyszedł z założenia, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna gdyż została wniesiona od postanowienia, niemającego charakteru orzeczenia kończącego postępowanie.

Strona pozwana postanowienie z 17 lutego 2010 r. zaskarżyła zażaleniem, skierowanym do Sądu Najwyższego, w którym zawarła wiele obszernie rozbudowanych zarzutów. W konkluzji zażalenia zawarła wniosek o uchylenie tego postanowienia względnie o uchylenie tego postanowienia z jednoczesnym przekazaniem sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście nieuzasadnione.

Zaskarżone skargą kasacyjną postanowienie Sądu drugiej instancji, którym oddalono zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu pierwszej instancji o odmowie odrzuceniu pozwu, nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, a wprost przeciwnie. Pojęcie „orzeczeń kończących postępowanie w sprawie”, o którym mowa w art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c. (a poprzednio w art. 392 § 1 k.p.c. regulującym dopuszczalność kasacji od określonych nieprawomocnych postanowień sądu drugiej instancji) zostało już dawno i wszechstronnie wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym także publikowanym i przytaczanym w literaturze komentarzowej i innej dotyczącej procesu cywilnego. Orzecznictwo to jest ogólnie znane środowisku prawniczemu, dlatego też nie ma nawet potrzeby wskazywania konkretnych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym względzie. Można co najwyżej, przykładowo, wskazać chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z 24 maja 1999 r., II CZ 37/99 (OSNC 1999, nr 12, poz. 211), w którym wyraźnie i zdecydowanie stwierdzono, że na gruncie art. 392 § 1 k.p.c., a więc poprzedniku art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c., od postanowienia sądu drugiej oddalającego zażalenie na orzeczenie odmawiające odrzucenia pozwu kasacja nie przysługuje. Na inne podobne wypowiedzi Sądu Najwyższego wymienione powołał się trafnie także Sąd drugiej instancji, uzasadniając swoje stanowisko co do niedopuszczalności skargi kasacyjnej w rozważanym wypadku.

Wbrew więc wywodom strony pozwanej zawartym w zażaleniu zagadnienie zasadności i trafności zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego nie budzi żadnych wątpliwości. Oznacza to, że zażalenie jako chybione podlegało oddaleniu.

Z przedstawionych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 394<sup>1</sup> § 3 w zw. z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.).

Sąd Najwyższy oddalił jednocześnie wniosek strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, gdyż był on sprzeczny z art. 108 § 1 k.p.c. O kosztach tych orzeknie się bowiem dopiero w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.